

Perem studenta

Projekt regionálního Deníku ve spolupráci s Ústředním školním inspektorem Tomášem Zatloukalem a středními školami

deník
ČSI Česká školní inspekce

Druhé téma: Češi, Slováci a jejich stát v proměnách času

Soupeření stále přetrvává

Čím déle jsme rozdělení, tím více se zase sblížíme. Bereme Slováků jako naše bratry? V minulosti bývali dost často podezříváni. Češi za ně řešili problémy. Už to neplatí, každý si hraje na vlastním písečku a je zřejmé, jak je kdo na tom. Vzduch se vyčistil.

V televizi běží ČeskoSlovenská SuperStar, ČeskoSlovensko má talent a je vidět, že nějaké soupeření mezi námi pořád přetrvává, ale „co se škádlivá, to se rádomívá“.

Slováci často jezdí studovat i pracovat do České republiky. Setkávají se tu se svými vrstevníky, kteří nezažili Československou republiku, někteří dokonce slovenské ani nerozumí.

Hodně mých přátel bere

Slovensko jako neatraktivní zemi. Raději létají do zámoří, válí se na plážích. Pleťou se. Slovensko v sobě ukrývá spoustu krás a odlišností, co Česko nemá a nikdy mít nebude. My máme kopce, Slováci mají hory. Vltava a Labe jsou prima, ale jakmile jednou uvidíte Dunaj, to je panečku proud. To je prostě řeka. Zatímco my máme obtloustlého Jánošíka, oni mají divokého Jánošíka.

Češi si zase stojí za tím, že máme lepší pivo. Máme božského Káju Gotta, kterého nikdo nepřekoná, a navíc nejlepší slovenský zpěvák Miro Zbirka žije v Praze. Praha v sobě skrývá větší krásu a kouzlo než Bratislava. Taký to tak vidíte?

Troufám si říct, že Slováci jsou velmi milí, ochotní, usměvaví a temperamentní. Přesvědčil mě o tom výměnný pobyt se školou v Levicích. Našla jsem tam hodně kamarádů, kteří se již nechovají jako někteří Slováci v době, kdy se rozdělávala republika. Už jsem nepocítila hněv, nenávisť, závist.

Jsou rovnocenným národem, hrdým národem, ale to jsme i my Češi. Nemyslíte? Aspoň někdy...

Marcela Ondroušková,
Gymnázium a Jazyková škola
s právem státní jazykové
zkoušky Zlín,
náměstí T. G. Masaryka
2734-9, 760 01 Zlín,
obor: gymnázium a jazyková
škola s právem státní jazykové
zkoušky

Cesta do školy se zamyšlením

Vydala jsem se na cestu do školy. Myslela jsem si, že mě dnes vůbec nic nemůže překvapit. Sedala jsem si do sedadla vyhrátého od slunce a autobus se právě začal rozjíždět. Přimhouřila jsem oči a přemýšlela, co budu dělat za sedm hodin.

Ze zamyšlení mě probudila za mnou sedící dva starší pánové. Diskutovali o aktuálním, nepublikovaném tématu, a to o uprchlické krizi. Jeden z mužů na jednu vzdychl a řekl: „No jo... co chceme od těch našich politiků...“ Zato Slováci, to je jiný kafe! Slyšel jsem, že chtějí zažalovat Evropskou unii kvůli povinným kvótám.“

A vtom mě napadlo: „Bylo by logické, kdyby dva rozdílné státy měly jiný názor na danou problematiku, jenže... neslychám pořádek, že Češi a Slováci jsou bratři? Asi si nejsou až tak podobní, jak všichni říkají.“ Nedokážu si představit, co by se dělo, kdyby do třídy vešel nový pan učitel a začal by nám látku vysvětlovat slovensky. Vůbec

si nejsem jistá, jestli bych dokázala pochopit všechna slova. Je pravda, že doma společně sledujeme i slovenské televizní stanice.

Doma od prarodičů jsem vždy slyšela vyprávění nejen o rozdělení Československa. Je ale těžké posuzovat dobu, kterou člověk nezažil, ale třetina obyvatel ví, co se ty dny dělo!

Při sjednocování a později i při rozdělování lidé jedli, proto si myslím, že se dělo mnoho změn v českých i slovenských kuchyních. Slováci si představují na pastvě, v Tatrách s velkým kloboukem, s obří pasteveckou holi v ruce a před sebou stádo oveček. Proto jsou pro Slováků nezbytné halušky s brynzou. Čechy vidím jako národ piváři, kteří k vychlazenému pilsneru přikládají domácí uzené a klobásky, které získali z vlastního prasátka.

Samozřejmě nesmíme zapomenout, že oba státy jsou podobně vyspělé a mají velmi dobré technologie. No a dobré sportovce, kteří své státy hrdě reprezentují

nejen na celosvětových soutěžích, ale i na olympijských hrách a to velmi úspěšně.

Je však zajímavé, že se v historii skoro vždy velké útvary/státy rozpadly! Ať už třeba zmínované Československo, tak třeba SSSR a v neposlední řadě i Jugoslávie. Asi nastala doba, kdy chce být každý sám, ale i přesto je závislý na ostatních, ať už na jídlo, energii, celkové na export a import.

A tak jsem celou cestu strávila uvažováním nad pozitivní a negativy bývalého Československa. Najednou jsem otevřela oči a zjistila, že jsem na konečné zastávce a musím jít, škola na mě nepočká, ale když budu šikovná, třeba se dostanu k většímu množství podkladů a zjistím, co vše jsme se Slováci získali, a naopak co jsme všechno ztratili, když jsme s nimi tvořili jeden velký stát, a to Československo! Karolína Kotrlá,
Gymnázium Šumperk,
Masarykovo náměstí 8,
787 58 Šumperk,
obor: gymnázium

Kolotoč dějin a dva národy

Pro začátek si nastíníme jen krátce několik historických událostí, které ovlivnily vznik jednotné republiky. Každému je nejspíše jasné, že v období Rakouska-Uherska nebyli jeden ze států samostatný, a proto již v období 1. světové války vznikaly myšlenky autonomie. Při tvorbě nového státu se původně se Slováků nepočítalo. Tato myšlenka vznikla díky dvěma nezapomenutelným mužům: Tomáši Garrigui Masarykovi a Milanu Rastislavu Štefánikovi, kteří usilovali o jednotný československý stát zastoupený oběma národy, přičemž každý z těchto národů bude mít stejná práva. Někteří se slovenskými kořeny by teď mohli namítnout, jaká stejná práva? Ale ono to tak skutečně fungovalo, každý stát má své chyby, ale kdyby Slováci vytvořili svůj vlastní stát již tehdy, asi těžko by se ubránili vpádu maďarských jednotek.

Tedy se přesuňme do pro nás velmi bolestivých vzpomínek na období druhé republiky. Vše začalo nepatřným mučičkem, který se domníval, že dokáže ovládnout celý svět. V Československu dokázal podnitit sudetské Němce k řešení své nespokojenosti a také slovenská část obyvatel začala stále více prosazovat myšlenku na svůj samostatný stát. Ten tedy vznikl v době, kdy Československo padalo na kolena a nemělo žádnou sílu vzepřít

se tomuto rozhodnutí. Slovenský stát se stal loutkou v rukou malého hřimajícího mučička.

Nadále se již nebudu včítet historických událostí více zabývat, protože pak by byl celý článek jen o minulosti, na kterou každý z nás nahlíží jinak. Jen ještě dodám, že Slovenský samostatný stát definitivně vznikl k 1. lednu 1993. Na soužití dvou národů uvnitř jedné republiky je nahlíženo jako na mozaiku, která se skládá z mnoha barev. Při vzpomínce na Československou či Československou federativní republiku se starší generaci vybaví mnoho zkušeností, ale nikdy vám nepoví, že toto soužití by přineslo něco negativního. A stejně jako oni, tak i já polhžím na Československo jako na jednotný stát, ve kterém oba národy měly dostatek prostoru pro společné soužití.

O své slovenské sousedy se zajímáme jen tehdy, když chceme navštívit jejich termální lázně, jinak se pro nás stali již cizinci. Společně se nesetkáváme, jen pokud zasáží Visegrádská skupina. O mých prázdninách jsme s rodinou navštívili naše sousedy a mohu vám sdělit, že kromě naprosto špatných komunikací a komplikací v dopravě prožívají Slováci mnohem větší důsledky krize, proto si také myslím, že přijetí eura na Slovensko nebylo vhodným krokem. To jsem si uvědomila v polo-

prázdném termálním parku, nově zrekonstruovaném, kde místní nemohou sami využívat těchto lázní, které se jim nabízejí. A ptám se tedy, bylo správné řešení rozdělit naše dva státy? Pavlína Grossová,
Gymnázium Jeseník, Komenského 281,
Jeseník, obor: gymnázium

Perem studenta

Už není žádné jejich stát

Češi a Slováci a jejich stát v proměnách času. Napíšu práci na toto téma. Je to možné? Formulace takového textu by totiž vycházela čistě z mé averze k tomuto zadání. Zdá se být obtížné jej sepsat, jelikož se jedná o holý nesmysl. Sam jsem se nenarodil do doby, kdy ještě existoval stát, o kterém bych dle zadavatele měl psát.

Je směšné, že se zadávají tato témata. Jejich autorům mělo být zřejmé, že je hloupost, aby v průměru 16 let starí studenti psali o státním celku, ze kterého, už před jejich narozením, nezbylo vůbec nic.

Tvrdí se, že naše historie je se Slováků úzce spojena, ale jaký to má dopad pro mladou generaci? Pro mou generaci? Napadá vás něco? Mě ano. Musím se v dějepise učit o pár nepodstatných osobnostech navíc. Možná se vám zdá, že citíte jistou nelibost z mé strany na zadání, ale jedná se čistě o názor, kterým se snažím sdělit, jak mě uráží, že náš stát je stále spojován se Slovenskem v jeden.

Vždy jsem se považoval za tolerantního člověka, který respektuje ostatní národy a snaží se přátelit, ale je to jako se srovnání. Bratři ve věkovém rozdílu okolo tří let se neustále pošťuchují. Stejně je to s Českou republikou a Slovenskem. Jsme mladé státy, mladí bratři, kteří se neustále konfrontují. Důkaz? Sociální sítě. Stává se mi téměř každý týden, že ztrácím svůj čas tím, když se pošťuchám do psaného konfliktu se Slovákem, většinou vyprovokovaným z jeho strany. Vždy je jasné, že nebude vítěze. Vždyť jsme tolik srovnatelní, jsme ti stejní lidé, se stejnými zvyky, podobnou řečí, stejným jídlem. Jenže každý se svou vlastní vybojovanou domovinou!

Uštěpační Slováci a hrdí Češi. Neustálé hádky, nepřijemné situace. Možná, že jednou dospějeme, ale zatím. Zatím se budeme snažit slepě psát názory na náš stát v proměnách času.

Ladislav Pošpil,
Gymnázium Šternberk,
Horní náměstí 5, Šternberk,
obor: gymnázium

Sponzoři projektu